

BLIZINA MORA

O PESMI I JOŠ PONEČEM

Ulazak u pesmu lak je i jednostavan.
Ona nema vrata da na njih kucaš.
Nije zabravljena, za nju ne treba ključ.

Čim stupiš pred nju zapravo si već u njoj.
U kapi vode plivaš, u zrnu peska lutaš,
Čuješ muziku za koju ne znaš odakle dopire.

Reči u pesmi nisu reči nego note,
Zapisi na linijama zlatne svetlosti.
Iz pesme se niko nije vratio neizmenjen.

Svet izgubi sjaj ili od njegovog blistanja
Čovek ne može da se odbrani ni u snu.
Ali ona te ipak rado pušta napolje.

Pesma voli kad iz nje izađeš, raširiš
Mapu trenutka i kreneš na put
U druge nepoznate predele.

Zauvek zatvoreni u njoj ostaju samo oni
Koji poeziju ne vole, oni koji pesme
Niti čitaju niti slušaju,

Oni što se povlače u sopstvenu nesvest
Skrivajući se duboko u jazbinama jezika.
Oni koji se plaše izlaska iz sebe.

BLIZINA MORA

More nije samo velika voda
Sa tajanstvenim životom
Unutar sebe.

Ono je takođe uzdah Boga,
Iznenadna misao koja čoveka
Ostavi bez daha.

More sam ja koji sa zebnjom
Razmišljam o njemu.

More, to je kap smisla,
Slan ukus zaostao
Na usnama neba.

Korali, podvodni grebeni,
Brodovi, galebovi
Sleteli na površinu.

More su alge i trave
U modrozelenoj tišini,
Ribe što kroz vodu klize blago
Kao zvezde iznad naših glava.

Mornari, putnici, utopljenici.
More je slutnja da je telo
Trošni čun, nošen
Tamo-amo, u nevremenu.

Ono je prostranstvo pred kojim
Zastajem kao ukopan
I bojazan da sam tek deo tla
Koje zapljuskuje voda.

More je pena i talas, mašta
Koja sve oživljava, nešto sa čime
Samrtnik, ukoliko je sabran i smiren,
Može da upoređi večnost.

More je sve ono što nisam ja,
Ono čemu se uvek samo približavam.
More je moj pokušaj da zaronim

U dubinu, da sebe tu izgubim
Ili pronađem.

DODIRIVANJE

Dani i noći u kojima sam goreo
Nad stranicama punim toplog žagora,
Prolazak kroz predele mašte
Koji su delovali stvarnije
Od predela kroz koje sam hodao –

Šta mi je to donelo?
I šta mi je odnelo
To dodirivanje sveta
Ne samo jagodicama prstiju
Nego i vršcima reči?

Grmljavinu i huk vetra,
Zvonki smeh i korake što zamiru
Uspevao sam da čujem u smeni
Vokala i suglasnika.

Šum krvi mešao se
Sa žamorom rečenica;
U telu kosti i žile pucketale
Kao grane bačene u vatru.

Gledajući svet ne samo
Kroz zenicu oka
Nego i kroz prozirna tela
Nekih lepih reči,
Reči kao: grana, zenica, vetar...

Da li sam tako video više,
Ili sam video manje?

Da li sam uopšte video
Kako izgleda to telo, svet,
Kada je golo, kada sa sebe

Skine svu odeću, sve reči,
I mazno se promeškolji
U praznini?

PLOVIDBA

Voleo bih da se more,
Kada presahne u pogledu,
Pod moju kožu povučē.

Da mi je smeh grub i hrapav,
Nalik na koru bora.
Kroz kosti da mi veje so.

Reči koje izgovorim da postanu
Oblaci razigrani u praznini.
A njihova tela od vodene pare

Da probije zrak sunca, kao harpun.
Mišići u telu da podrhtavaju
Kao igla na kompasu.

Voleo bih da preko mora
Izmišljenih slika zaplovim
U brodiću napravljenom od reči

I ni u jednu luku ovoga sveta
Ne pristanem. Da me more
Nosi gde ono želi.

STVARNOST PESME

Plod od plamena u pesmi
Nikada neće opeći
Prste niti nepca.
Ali on je ovde
I možeš da ga ubereš
Ako želiš.
Pokret travke teško je
Razlikovati od kretanja
Glagola. Svojim dlanom
Reč u pesmi umiva
Lice stvarima. Vidi se
Svetlost a ne samo

Svet njome obasjan.
U pesmi nema vetra,
Ni dašak. Samo zamasi
Uzbuđene mašte
I imenice gustih krošnji.
Nema rastanka.
Ni ruke koja maše.
Samo zamasi.

TA SLIKA

Ne želim više priviđenja,
Slatke maštarije iza kojih
Ostaje gorak ukus na usnama.

Hoću sliku, pravu i snažnu.
Sliku moćnu kao udar groma,
Duboku kao ljubavni zov.

Sliku što će, kao kometa
Noćnim nebom, da proleti
Kroz tamu mog tela.

Kao žena što nestrpljivo čeka
Voljenog muškarca, i želi
Da on legne uz nju, da se prepuste
Talasima radosnog uzbuđenja,

Tako i moja svest leže
U postelju od mesa, prebacuje
Preko sebe prekrivač od krvi,
I čeka tu sliku, sva ustreptala.

Ta slika joj prilazi tiho,
Na vrhovima prstiju,
Na rečima.